

delajo taki ovratniki iz lisičjega krzna ... Med potjo se je v brk smejal in zdelo se mu je smešno, da mu bo lisica, ta zvita lisica, sama prinesla svoje krzno.

Ko je prišel na veliki rovt, se je ozrl okrog in okrog po travi in ko je videl, da je na travi še vsa rosa, se je zadovoljno oddahnil. Potem se je skril za deblo starega, debelega bora ter si pripravil puško ...

Komaj je to storil, se pojavi na drugi strani lisica in brede počasi skozi orošeno travo proti skali.

Lovec je pomeril in čakal, da pride bliže, da bi jo gotovo zadel.

Ko je bila lisica že prav blizu, je hipoma obstala ... Pogledala je na bor in rekla: »Kaj je to? Tako nizko vendar še ni bila nikoli veja na tem boru ... Tudi se veja v mesečini nikoli tako ne blišči ...«

Toda v tem hipu se je iz veje še bolj zabliskalo, počilo je in lisica se je zvalila ... Bilo je po njej ...

Izza bora je skočil lovec in si dal puško na ramo. To je bila njegova puška, ki je mislila lisica o njej, da je veja ...

Potem je lovec mrtvo lisico odrl, vzela kožo, odrtu lisico pa pustil ...

In ko je posvetilo zarana sončece, je priletela — bogve odkod se je vzela — majhna zlata mušica. Obrnila se je v zraku, veselo zabrenčala in rekla:

»Jej, jej! Tu je mesa! To bo gostija — ne za eno, ampak za tisoče zlatih mušic.«

Sedla je na mrtvo lisico in se začela gostiti.

In pri tem ni niti vedela, da je na tej lisici maščeval lovec eno njenih sestric, ki jo je včeraj popoldne požrla pri ribniku žaba.

Viktor Zvezdana:

Zvezdanka.

Mrak zagrnil je zemljo,
zasvetilo se nebo ...
Angelci ljudem prižgo,
zvezdic svetlih sto in sto!
A Zvezdankino oko,
sveti lepše kot vse to!